

Arrest

nr. 212 217 van 12 november 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 mei 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 april 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VAN DOREN, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Goch, gelegen in het district Kama van de provincie Nangarhar. U bent van origine een Pashtun en u bent een soenniet van geloofsovertuiging. Uw vader werkte als landbouwer. U ging tot de vierde klas naar school in het dorp van uw grootvader te Mast Ali. U volgde nadien nog drie jaar Engelse les aan dezelfde school Murad Ali. Nadat u een lerarenopleiding volgde, gaf u zelf Engelse les op school. Toen op een dag de Amerikanen uw dorp Goch bezochten, sprak u een Amerikaanse soldaat aan om uw Engelse spraak te oefenen. Dit werd opgemerkt door de taliban. Zij verdachten u ervan samen te werken met de Amerikanen. Eind mizan 1390 (Gregoriaanse kalender oktober 2011) viel de taliban bij u thuis in Goch binnen. U en uw

vader werden door hen meegenomen naar een onbekende locatie. Er is geen nieuws meer van uw vader sindsdien. U werd vastgehouden in een grot en onderging een opleiding tot zelfmoordterrorist. Na twee tot tweeënhalve maand opsluiting, kon u met enkele andere jongens ontsnappen. U hield een bestuurder van een wagen staande. Deze bracht u naar de woning van uw grootvader in Mast Ali. Bij uw aankomst vernam u dat de Afghaanse autoriteiten op zoek waren naar u omdat u ervan werd verdacht voor de taliban te werken. Daarop reisde u met een smokkelaar naar Nimruz. Via Iran, Turkije, Griekenland en Italië bereikte u na een reis van vijf à zes maanden België. U vroeg hier asiel aan op 26 juni 2012. Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw taskara (Afghaanse identiteitskaart), een brief van ouderen uit het district, een certificaat van "Yaar Educational Center For Youth", een brief van de school, een zelf geschreven nota met enkele coördinaten van het Yaar Education Institute en een briefomslag van Bakhtar Speedy Post neer tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS).

In de beslissing van 24 januari 2013 motiveerde het CGVS waarom er geen geloof kon worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven. Omdat uw herkomst uit Kama wel aannemelijk werd geacht, kreeg u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Op 31 januari 2017 werd u door de Correctionele rechtbank te Antwerpen op tegenspraak veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 jaar met uitstel voor een termijn van vijf jaar, uitgezonderd een effectieve hoofdgevangenisstraf van twee jaar wegens (A) het dragen van een wapen zonder wettige reden; (B) het met voorbedachten rade toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen met arbeidsongeschiktheid tot gevolg; en (C) het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen met arbeidsongeschiktheid tot gevolg.

Op 15 januari 2018 ontving het CGVS een brief waarin de Dienst Vreemdelingenzaken de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen verzocht om de mogelijkheid van intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus te evalueren en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

B. Motivering

Op 24 januari 2013 werd u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend op grond van artikel 48/4 §2 c) van de Vreemdelingenwet. De toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus was ingegeven door de vaststelling dat in uw regio van herkomst een reëel risico bestaat op ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, uw status vandaag moet worden ingetrokken. Er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald een vonnis van de Correctionele rechtbank te Antwerpen van 31 januari 2017. Uit dit vonnis blijkt dat u veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 4 jaar met uitstel voor een termijn van vijf jaar, uitgezonderd een effectieve hoofdgevangenisstraf van twee jaar, wegens (A) het dragen van een wapen zonder wettige reden; (B) het met voorbedachten rade toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen met arbeidsongeschiktheid tot gevolg; en (C) het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen met arbeidsongeschiktheid tot gevolg.

Artikel 55/5/1 §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling die op grond van artikel 55/4 §§1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn. Artikel 55/4, § 1 c) stipuleert dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Hierbij dient benadrukt te worden dat het CGVS gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het in kracht van gewijsde gegane vonnis van de Correctionele Rechtbank te Antwerpen.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat u op 31 januari 2017 veroordeeld werd door de Correctionele rechtbank te Antwerpen voor het dragen van een wapen zonder wettige reden, het met voorbedachten rade toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen met arbeidsongeschiktheid tot gevolg en het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen met arbeidsongeschiktheid tot gevolg.

De correctionele rechtbank bestempelde de feiten als ernstig en oordeelde (zie pagina's 7 en 8 van het vonnis): "De feiten [...] zijn ernstig en vermengen zich in hoofde van beklaagde als zijnde gepleegd met eenzelfde strafbaar opzet zodat slechts één straf dient te worden opgelegd. De in hoofde van beklaagde weerhouden feiten tonen aan dat beklaagde een volstrekt gebrek aan respect heeft betoond voor de fysieke integriteit van zijn medemens en op ongeoorloofde, agressieve wijze heeft gehandeld. Beklaagde heeft bewust en gepland een lesgever van de rijsschool messteken toegebracht waarbij ook een ander persoon verwond werd, omdat hij zich eerder onheus behandeld voelde. Beklaagde dient een signaal te worden gegeven dat dergelijke houding niet kan worden getolereerd. [...] De rechtbank stelt vast dat beklaagde onvoldoende probleem- en schuldinzicht en/of begeleidbaarheid toont om te kunnen genieten van gunstmaatregelen, onder de vorm van probatievoorwaarden of een autonome

probatiestraf. Gelet op de aard en de ernst van de feiten is de rechtbank van oordeel dat een autonome werkstraf niet gepast is. De rechtbank is van oordeel dat enkel het opleggen van de hierna bepaalde gevangenisstraf beklaagde zal wijzen op de aard en de ernst van de hem ten laste gelegde feiten en hem ertoe zal aanzetten zich in de toekomst te onthouden van dergelijke en andere strafbare gedragingen.“

Uit de motivering en de strafmaat van het vonnis van Correctionele Rechtbank te Antwerpen van 31 januari 2017 blijkt duidelijk dat het ernstige feiten betreffen.

Bijgevolg kan niet getwijfeld worden dat er ernstige redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat u een ernstig misdrijf gepleegd heeft in de zin van artikel 55/4, § 1, c van de Vreemdelingenwet. Uw subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg op grond van artikel 55/5/1 § 2 ingetrokken.

U werd op 1 maart 2018 gehoord door het CGVS waarbij u de gelegenheid kreeg argumenten aan te brengen tot behoud van uw status. De redenen die u aanbracht kunnen een behoud van uw status niet rechtvaardigen.

Volgens uw verklaringen voor het CGVS dient u de subsidiaire beschermingsstatus te behouden omdat u al 6 jaar in België verblijft, u hier 3 jaar naar school bent gegaan en u hier bijna 3 jaar hebt gewerkt. U verklaart dat u hier veel hebt geleerd, waaronder de taal. Uw doel is in België te blijven en een toekomst op te bouwen. Het misdrijf waarvoor u bent veroordeeld door de Correctionele rechtbank was volgens u slechts een ongeval en was niet intentioneel. Indien uw status wordt ingetrokken betekent dit voor u dat een groot deel van uw leven wordt weggenomen, daar het niet mogelijk is te compenseren wat u verliest hiermee. Zo zou u uw toekomstige job als winkelier in een nachtwinkel niet kunnen uitoefenen (zie CGVS, p. 8). Uw verklaringen doen echter geen afbreuk aan het feit dat u veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet. Waar u aanhaalt dat het niet uw intentie was maar dat u reageerde uit zelfverdediging nadat u werd aangevallen (zie CGVS, p. 7), dient echter te worden vastgesteld dat de rechtbank van oordeel was dat u bewust en gepland een lesgever van de rijkschool messteken hebt toegebracht. Dienaangaande dient er op gewezen te worden dat het CGVS gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het vonnis van de Correctionele rechtbank van Antwerpen.

U voegt tevens toe dat in uw hoofde de subsidiaire beschermingsstatus dient behouden te worden daar u reeds meerdere jaren in België verblijft en uw mentaliteit hierdoor gewijzigd is (zie gehoorverslag CGVS, 1 maart 2018, p. 8). Verder stelt u dat u bij uw terugkeer naar Afghanistan ontvoerd zal worden omdat u uit Europa komt en gepercipieerd zal worden als een rijk man (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Daarnaast meent u bij uw terugkeer naar Afghanistan vervolging te riskeren omdat men zal veronderstellen dat u bekeerd bent tijdens uw verblijf in het buitenland (gehoorverslag CGVS, p. 10). Verder verwijst u ook nog eens naar uw problemen in Afghanistan en de asielmotieven die u in het kader van uw eerdere asielaanvragen hebt aangehaald, met name dat u en uw vader problemen kenden met de taliban en uw vader verdwenen is nadat jullie werden ontvoerd (zie CGVS, pp. 10 tot 12). Deze gegevens werpen op zich echter geen ander licht op de motieven om uw subsidiaire beschermingsstatus in te trekken. Ze doen immers geen afbreuk aan de vaststelling dat u veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf. Deze elementen worden wel meegenomen in het advies aangaande een eventuele verwijdering van het Belgisch grondgebied.

De door u neergelegde documenten na uw gehoor op het CGVS van 1 maart 2018 vermogen evenmin bovenstaande vaststellingen te weerleggen. Immers de kopie van uw certificaat tot pijplasser, de kopieën van uw loonfiches hier en de foto's van uw modellenwerk evenals de foto's van u samen met uw vriendin betreffen slechts uw activiteiten in België nadat u hier de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend en de invulling van uw verblijf hier.

Gelet op bovenstaande vaststellingen brengt u geen elementen aan die een behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus wettigen.

Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus moet worden ingetrokken omdat de asielzoeker uitgesloten wordt of had moeten zijn in de zin van artikel 55/4 dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gevraagd waarom u zich niet opnieuw in Afghanistan zou kunnen vestigen, verwijst u in de eerste plaats naar het gegeven dat u hier reeds meerdere jaren verblijft en uw mentaliteit hierdoor gewijzigd is zoals reeds hierboven werd aangehaald (zie CGVS, p. 8). Om die reden zou het voor u moeilijk zijn terug te keren naar Afghanistan en er een leven op te bouwen. U vreest bovendien dat u bij uw terugkeer naar Afghanistan ontvoerd zal worden omdat u uit Europa komt. Men zal daarom veronderstellen dat u een rijk man bent. Deze veronderstelling kan u echter geenszins aantonen tijdens uw gehoor en blijft daarom beperkt tot een blote bewering van uwentwege (zie CGVS, p. 8). U brengt geen enkel concreet element aan waaruit kan blijken dat u bij terugkeer naar Afghanistan als een rijke jongeman gepercipieerd en geviseerd zou worden. U slaagt er bijgevolg niet in deze vrees in concreto toe te lichten en verwijst slechts naar algemene informatie. U maakt evenmin aannemelijk voor wie u

een dergelijke vrees hoeft te koesteren en stelt dat uw ontvoerder om het even wie kan zijn. U suggereert bovendien dat het iemand uit uw familie kan zijn, want uw familieleden zouden jaloers kunnen zijn wegens uw verblijf in Europa. U ontkent echter een conflict te hebben met iemand uit uw familie. U benoemt tijdens uw gehoor niemand die dergelijke jaloerse gevoelens jegens u zou hebben geuit eerder, nochtans zou uw moeder iedereen uit haar nabije omgeving hebben geïnformeerd over uw verblijf in Europa. U geeft toe tot uw gerechtelijke veroordeling in België steeds uw familie financieel te hebben ondersteund, door kleine bedragen over te maken om te voorzien in het dagelijkse leven van uw familie. Maar u zou nooit meer geld dan nodig voor het dagelijkse leven van uw familie hebben overgemaakt. Tegelijk verklaart u dat uw moeder nooit in haar omgeving bekend maakte dat u haar financieel steunde, waardoor u evenmin op deze wijze bekend staat in de regio als grote Europese geldschietster zoals u tracht te suggereren.

Evenmin maakt u aannemelijk dat u wegens uw verblijf in het buitenland bij terugkeer het risico op vervolging hoeft te vrezen omdat zal aangenomen worden dat u misschien wel bekeerd bent (zie CGVS, p. 10). Vooreerst zegt u zelf niet bekeerd te zijn. Ofschoon de Islamitische wet in Afghanistan apostasie verbiedt, is echter hier geen sprake van. Uw verklaringen vinden dan ook geen enkele objectieve grond in de situatie in uw land van herkomst. Voor zover er, zoals u verklaart, in uw gemeenschap in uw land van herkomst de valse perceptie zou bestaan dat u bekeerd zou zijn tot het christendom, kan nog opgemerkt worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt eveneens blijkt dat iemand die daadwerkelijk bekeerd is, aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn bekering te herroepen, mocht hij dit willen. Aangezien u niet daadwerkelijk bekeerd bent, volstaat in geval van een terugkeer met andere woorden een bevestiging dat u nog steeds moslim bent, mocht u ooit effectief beschuldigd worden van apostasie.

Hoewel gelet op de jonge leeftijd waarop u in België aankwam en de vijf jaar dat u nu reeds in België vertoeft, kan worden aangenomen dat u zich bepaalde normen en waarden van de Belgische maatschappij heeft eigen gemaakt. Toch kan niet worden aangenomen dat dit u onmogelijk maakt om u in uw land van herkomst opnieuw aan te passen aan de aldaar geldende waarden en normen. Louter het gegeven dat u zich in Afghanistan opnieuw dient te conformeren aan de dominante cultuur kan bezwaarlijk worden gezien als vervolging in de zin van artikel 1 A van de Conventie van Genève, artikel 48/3, §2 van de Vreemdelingenwet, of als 'ernstige schade' gekwalificeerd in de zin van artikel 48/4, §2 van de voormelde wet. De foto's die u neerlegt van uw modellenwerk en de foto's samen met uw vrienden hier, waarnaar reeds verwezen werd, laten evenmin toe tot een andere vaststelling te komen.

In de mate dat u verwijst naar uw problemen in Afghanistan en de asielmotieven die u in het kader van uw eerdere asielaanvragen hebt aangehaald, dient opgemerkt te worden dat deze problemen in het kader van uw asielaanvraag ongeloofwaardig werden bevonden door het CGVS en dus geen basis konden vormen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Deze ongeloofwaardigheid resulteerde in een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende u geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Uw verklaring hiervoor dat u niet op de hoogte was van de verschillende beslissingen in België en dat niemand, zelfs uw sociaal assistent niet, u uitlegde dat uw asielmotieven niet werden geloofd en u daarom geen beroep aantekende, houdt weinig steek (zie CGVS, p. 11). Immers blijkt dat u steeds werd bijgestaan door zowel een advocaat als een voogd aangezien u bij uw aankomst in België nog minderjarig was. Zodoende kan worden aangenomen dat u goed omringd was en u naast uw sociaal assistent kon rekenen op het advies van uw voogd en advocaat bij de kennisgeving van uw beslissing inzake uw asielaanvraag. Desondanks verwijst u heden nogmaals naar uw ongeloofwaardig bevonden relaas en stelt u dat de problemen die u eertijds aanhaalde nog steeds actueel zijn. Het louter herhalen van uw eerder frauduleus bevonden relaas, kan de geloofwaardigheid ervan evenwel niet herstellen. Hoewel u nog steeds beweert dat uw vader door toedoen van de taliban verdween, kan u zoals eerder gemotiveerd dit niet aantonen. Het gegeven dat uw familie geen verdere pogingen zou hebben ondernomen om te achterhalen wat er met uw vader gebeurde zoals u aanhaalt tijdens uw gehoor op het CGVS, ondersteunt het ongeloofwaardige karakter van de verdwijning van uw vader nadat hij door de taliban zou zijn ontvoerd (zie CGVS, p. 11). Dat uw grootvader te oud geworden is, uw moeder een vrouw is die het huis niet kan verlaten en uw broers nog te jong zijn zodat niemand informatie over uw vader kon vragen, vormen slechts een flauw excuus en overtuigen allerminst. Indien uw vader daadwerkelijk zou zijn verdwenen, kan aangenomen worden dat uw familie alles in het werk stelde om enige informatie te vergaren aangaande het lot van uw vader. Dat uw familie niet de minste inspanningen daartoe zou hebben geleverd, spreekt boekdelen. U haalt voorts aan dat ook uw jongere broer A.S. (...) Afghanistan verliet omwille van problemen (zie CGVS, p. 5). U spreekt echter slechts in algemene termen en bent niet op de hoogte van de precieze omstandigheden waardoor hij Afghanistan verliet. Volgens u zou dit naar aanleiding van de taliban zijn, maar nergens kan u deze assumptie objectiveren of concretiseren. Hieruit kan evenmin worden afgeleid dat u verdere internationale bescherming zou behoeven.

Bijgevolg werpen bovenstaande elementen geen ander licht op de motieven om uw subsidiaire beschermingsstatus in te trekken. Ze doen immers geen afbreuk aan de vaststelling dat u veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf. Deze elementen worden wel meegenomen in het advies aangaande een eventuele verwijdering van het Belgisch grondgebied.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan u doorreizen naar de omliggende districten Behsud en Surkhrod, gelegen ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Opstandelingen viseren soms controleposten en konvoeien van veiligheidsdiensten op de weg. Als gevolg van dergelijke aanvallen kan het verkeer op de weg soms urenlang geblokkeerd zijn. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld is voornamelijk gericht tegen overheids personeel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheids personeel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad.

Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Het gegeven dat u door de taliban werd ontvoerd op verdenking van spionage voor de Amerikanen en dat u door de Afghaanse overheid ervan werd verdacht voor de taliban te werken, maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te

worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kunnen verhogen.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Er werd vastgesteld dat u rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden evenals met de algemene omstandigheden in uw land van herkomst over een redelijk intern hervestigingsalternatief zoals bedoeld in artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet beschikt in de stad Jalalabad, waardoor er geen behoefte is aan internationale bescherming. In het licht van alle elementen die voorliggen, blijkt dat u een alleenstaande volwassen jongeman bent die de taal Pashtu en Dari machtig is. U bent in Afghanistan naar school geweest en volgde er tevens Engelse les. Tijdens uw verblijf in België bent u eveneens naar school gegaan. U bent hier opgeleid in de bouwsector en bekwaam een certificaat tot pijplasser. U hebt gewerkt voor een bedrijf in staalconstructie hier. Uit voorgaande bevindingen blijkt dat u in een stad als Jalalabad aan de slag kan gaan en in staat bent er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De informatie waarover het CGVS zich baseert, is toegevoegd aan uw administratief dossier.

Rekening houdend met de bovenstaande vaststellingen is het CGVS van oordeel dat u mag worden teruggeleid naar Afghanistan. Een verwijderingsmaatregel is verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5/1 §2, 1° van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken."

2. Het verzoekschrift

2.1.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 55/5/1, § 2, 1° en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), de artikelen 3 en 13 van het EVRM, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker wijst op de elementen die hij bij het CGVS aanhaalde en die maken dat hij een terugkeer naar Afghanistan vreest. Hij vestigt de aandacht op zijn gewijzigde houding en de perceptie in Afghanistan ingevolge zijn lange verblijf in Europa en op zijn integratie in België. Volgens hem geven deze elementen aanleiding tot de toekenning van de vluchtelingenstatus en tot het behoud van de subsidiaire beschermingsstatus en had verweerder dit bij voorrang moeten onderzoeken. Verzoeker wijst op informatie en rechtspraak over de mogelijke risico's voor (jonge) personen die vanuit het Westen terugkeren naar Afghanistan. Hij verwijt het CGVS dat met dit risico in zijn hoofde geen rekening werd gehouden en dat hierover geen of onvoldoende informatie in het dossier werd opgenomen. Verzoeker geeft in deze nog een algemene en theoretische uiteenzetting omtrent de onderzoeks- en samenwerkingsplicht in hoofde van verweerder. Volgens hem mocht verweerder de subsidiaire beschermingsstatus niet intrekken zonder eerst na te gaan of hij niet in aanmerking kwam voor de vluchtelingenstatus. Verweerder had vervolgens moeten bekijken of verzoeker eventueel uitgesloten moest worden van de vluchtelingenstatus. Dit vereist een geheel andere benadering dan een intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus en verweerder kon zich op dat vlak niet beperken tot een verwijzing naar verzoekers veroordeling voor de correctionele rechtbank. Verzoeker wijst op de bijkomende vereisten die in artikel 52/4 van de Vreemdelingenwet zijn opgenomen in vergelijking met artikel 55/5/1. Voorts benadrukt hij dat, vooraleer uitzonderlijk een uitsluiting van de vluchtelingenstatus kan worden toegepast, eerst moet worden besloten tot inclusie. Door dit onderzoek niet bij voorrang te voeren, heeft verweerder de aangehaalde bepalingen en beginselen volgens verzoeker geschonden.

2.1.2. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de schending van artikel 55/4, § 1, c) en 55/5/1, § 2 van de Vreemdelingenwet en het evenredigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur.

Hij benadrukt dat nergens in de Vreemdelingenwet het begrip 'ernstig misdrijf' wordt gekwalificeerd. Verzoeker wijst op de richtlijnen van UNHCR omtrent de uitsluiting van de vluchtelingenstatus op grond van een 'ernstig misdrijf'. Tevens wijst hij op hetgeen EASO omtrent dit begrip aangeeft. Verzoeker leidt hieruit af dat een misdrijf niet als bijzonder ernstig mag worden gekwalificeerd louter op grond van de strafbaarstelling en strafmaat in het nationale recht. Een intrekking moet restrictief worden geïnterpreteerd. Alle omstandigheden van het geval moeten in acht worden genomen. Zo kan er gekeken worden naar de aard en omstandigheden van het misdrijf, het risico op recidive, de verhouding van de opgelegde straf ten aanzien van de maximumstraf, het standpunt van andere jurisdicties, het ontbreken van een strafblad, het bestaan van verzachtende omstandigheden, enzovoorts. Verweerder hield onvoldoende rekening met alle omstandigheden doch baseerde zich slechts op één passage uit het vonnis van de correctionele rechtbank om te besluiten dat het misdrijf als ernstig moet worden gekwalificeerd. Verzoeker betwist niet dat het vonnis in kwestie de feiten als ernstig kwalificeert. Evenmin betwist hij dat hem verweten werd geen schuldinzicht te tonen. Verzoeker verwijt verweerder wel een selectieve lezing van het vonnis. Verweerder gaat er immers aan voorbij dat in het vonnis eveneens gewag wordt gemaakt van een psychische/psychiatrische stoornis in zijn hoofd. Verweerder had deze stoornis mee in rekening moeten brengen bij de beoordeling van de ernst van het misdrijf. De vaststellingen dienaangaande geven context en relativering bij de overige bewoordingen van het vonnis op basis waarvan verweerder de subsidiaire beschermingsstatus introk. Verzoeker benadrukt verder dat hij tijdens het gehoor bij het CGVS wel berouw toonde, dat hij wegens goed gedrag reeds na één derde van de opgelegde straf vrijkwam met een enkelband en dat ook de enkelband vervroegd werd verwijderd. Tevens wijst hij erop dat de feiten reeds dateren van in 2016 en dat hij geen andere veroordelingen kent. Bovendien stelt hij dat het misdrijf in artikel 25 van het Strafwetboek wordt gekwalificeerd als wanbedrijf aangezien de opgelegde gevangenisstraf minder dan vijf jaar bedraagt. Om als ernstig misdrijf te worden beschouwd, kan toch minstens de kwalificatie van 'misdaad' worden verondersteld. Omwille van het voorgaande, kon verweerder niet besluiten tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Minstens had verweerder de elementen in het voordeel van verzoeker moeten meenemen in de beoordelen en moeten onderzoeken of er op basis van het geheel van individuele en volledige omstandigheden sprake was van een bijzonder ernstig misdrijf. Dit blijkt niet uit het dossier.

2.1.3. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande in hoofdorde om aan hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, minstens om het behoud van de subsidiaire beschermingsstatus te bevestigen. In ondergeschikte orde vraagt hij om de besteden beslissing te vernietigen.

2.2. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker algemene informatie, een aantal documenten van UNHCR en een bijdrage van EASO bij het verzoekschrift (bijlagen 2-9).

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert op generlei wijze hoe artikel 13 EVRM, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel behelst, door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen doet in het kader van onderhavig beroep verder geen uitspraak over een terugleidings- of verwijderingsmaatregel, noch over burgerlijke rechten of de gegrondheid van een strafvervolgning. Hij beschikt over een gebonden bevoegdheid en gaat louter na of in hoofdte van verzoeker al dan niet is voldaan aan de voorwaarden voor de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. De schending van artikel 3 EVRM wordt *in casu* bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen

op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.4. De bestreden beslissing werd genomen met toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1° en § 3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/5/1, § 2, 1° luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de subsidiaire beschermingsstatus in :

1° ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, §§ 1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn; (...)”

Artikel 55/5/1, § 3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Wanneer de Commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”

De bestreden beslissing bestaat derhalve uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

3.5. Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig deze bepaling trekt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus in onder meer ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, § 1, c) uitgesloten wordt of had moeten zijn. Dit is het geval wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat een vreemdeling een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

Te dezen blijkt dat verzoeker bij vonnis van de Correctionele Rechtbank van Antwerpen van 31 januari 2017 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 jaar met uitstel voor een termijn van vijf jaar, uitgezonderd een effectieve hoofdgevangenisstraf van twee jaar, wegens (A) het dragen van een wapen zonder wettige reden; (B) het met voorbedachten rade toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen met arbeidsongeschiktheid tot gevolg; en (C) het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen met arbeidsongeschiktheid tot gevolg.

In dit kader wordt in de bestreden beslissing met recht opgemerkt dat de Correctionele Rechtbank de feiten die door verzoeker werden gepleegd kwalificeerde als ernstig. De motieven dienaangaande luiden als volgt:

“De correctionele rechtbank bestempelde de feiten als ernstig en oordeelde (zie pagina’s 7 en 8 van het vonnis): “De feiten [...] zijn ernstig en vermengen zich in hoofde van beklaagde als zijnde gepleegd met eenzelfde strafbaar opzet zodat slechts één straf dient te worden opgelegd. De in hoofde van beklaagde weerhouden feiten tonen aan dat beklaagde een volstrekt gebrek aan respect heeft betoond voor de fysieke integriteit van zijn medemens en op ongeoorloofde, agressieve wijze heeft gehandeld. Beklaagde heeft bewust en gepland een lesgever van de rijsschool messteken toegebracht waarbij ook een ander persoon verwond werd, omdat hij zich eerder onheus behandeld voelde. Beklaagde dient een signaal te worden gegeven dat dergelijke houding niet kan worden getolereerd. [...] De rechtbank stelt vast dat beklaagde onvoldoende probleem- en schuldinzicht en/of begeleidbaarheid toont om te kunnen genieten van gunstmaatregelen, onder de vorm van probatievoorwaarden of een autonome probatiestraf. Gelet op de aard en de ernst van de feiten is de rechtbank van oordeel dat een autonome werkstraf niet gepast is. De rechtbank is van oordeel dat enkel het opleggen van de hierna bepaalde gevangenisstraf beklaagde zal wijzen op de aard en de ernst van de hem ten laste gelegde feiten en hem ertoe zal aanzetten zich in de toekomst te onthouden van dergelijke en andere strafbare gedragingen.”

Uit de motivering en de strafmaat van het vonnis van Correctionele Rechtbank te Antwerpen van 31 januari 2017 blijkt duidelijk dat het ernstige feiten betreffen.”

De Raad stelt op basis van het voorgaande, dit in navolging van de Correctionele Rechtbank van Antwerpen en verweerder, vast dat verzoeker zich door voorgaande feiten te plegen heeft bezondigd aan het plegen van een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet. Dit geldt des te meer nu verzoeker niet betwist dat deze feiten als ernstig werden gekwalificeerd, dat de ernst van de feiten eveneens blijkt uit de strafmaat en dat hem door de Correctionele Rechtbank een gebrek aan schuldinzicht werd verweten.

Verzoeker voert geen argumenten aan die kunnen leiden tot een andere oordeelsvorming. Dat de door hem gepleegde feiten werden bestraft met een correctionele gevangenisstraf in de zin van artikel 25 van het Strafwetboek, staat er in tegenstelling met wat verzoeker laat uitschijnen vooreerst geheel niet aan in de weg dat deze feiten worden gekwalificeerd als 'ernstig misdrijf' in de zin van artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker de nadruk vestigt op de psychische kenmerken die in het vonnis van de Correctionele Rechtbank worden aangehaald, dient voorts te worden opgemerkt dat hij met deze selectieve lezing van een passage uit dit vonnis geen afbreuk kan doen aan de vaststelling dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Deze kenmerken werden in het vonnis immers terdege in rekening gebracht en stonden er niet aan in de weg dat hij verantwoordelijk werd gehouden en werd veroordeeld voor het met strafbaar opzet, met een totaal gebrek aan respect voor de fysieke integriteit van zijn medemens en op ongeoorloofde en agressieve wijze, bewuste en geplande toebrengen van messteken aan een lesgever van de rijsschool waarbij ook een andere persoon verwond werd. Daarbij werd in het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Antwerpen, zoals opgenomen in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier, uitdrukkelijk rekening gehouden met de aard en de ernst van de feiten, de omstandigheden waarin deze werden gepleegd, de persoonlijkheid en het strafrechtelijk verleden van verzoeker (p.7).

Waar verzoeker beweert dat hij naast de voormelde feiten nooit andere feiten zou hebben gepleegd en hiervoor nooit werd veroordeeld, kan vooreerst worden opgemerkt dat deze bewering niet kan worden aangenomen. Uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Antwerpen blijkt immers dat verzoeker reeds eerder, bij vonnis van 3 februari 2015, werd veroordeeld tot een geldboete wegens dracht van een wapen zonder wettige reden (p.7). Hoe dan ook doet het gegeven dat verzoeker voordien en nadien voor het overige geen andere feiten zou hebben gepleegd of hiervoor niet werd veroordeeld geenszins afbreuk aan het gegeven dat hij op grond van de voormelde, zware feiten werd veroordeeld voor een ernstig misdrijf. Ook het gegeven dat hij vervroegd zou zijn vrijgelaten omwille van goed gedrag doet het feit dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd niet teniet.

Dat verzoeker tijdens het gehoor bij het CGVS, dit klaarblijkelijk kennelijk in tegenstelling met zijn gedragingen tijdens de procedure voor de Correctionele Rechtbank van Antwerpen, wel het nodige berouw zou hebben getoond, mist voorts kennelijk feitelijke grondslag. Wanneer hij bij het CGVS werd ondervraagd over de redenen die het behoud van zijn subsidiaire beschermingsstatus zouden kunnen rechtvaardigen, spreidde verzoeker namelijk andermaal een apert gebrek aan probleem- en schuldinzicht tentoon en trachtte hij, hoewel het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Antwerpen daarover niet de minste twijfel laat bestaan, ten onrechte te laten uitschijnen dat de door hem gepleegde feiten niet intentioneel doch accidenteel zouden zijn geweest, alsmede dat hij zou hebben gehandeld uit zelfverdediging (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.7). Omtrent deze door verzoeker aangehaalde reden en de overige, door hem aangehaalde redenen, wordt in de bestreden beslissing voorts terecht gesteld als volgt:

“U werd op 1 maart 2018 gehoord door het CGVS waarbij u de gelegenheid kreeg argumenten aan te brengen tot behoud van uw status. De redenen die u aanbracht kunnen een behoud van uw status niet rechtvaardigen.

Volgens uw verklaringen voor het CGVS dient u de subsidiaire beschermingsstatus te behouden omdat u al 6 jaar in België verblijft, u hier 3 jaar naar school bent gegaan en u hier bijna 3 jaar hebt gewerkt. U verklaart dat u hier veel hebt geleerd, waaronder de taal. Uw doel is in België te blijven en een toekomst op te bouwen. Het misdrijf waarvoor u bent veroordeeld door de Correctionele rechtbank was volgens u slechts een ongeval en was niet intentioneel. Indien uw status wordt ingetrokken betekent dit voor u dat een groot deel van uw leven wordt weggenomen, daar het niet mogelijk is te compenseren wat u verliest hiermee. Zo zou u uw toekomstige job als winkelier in een nachtwinkel niet kunnen uitoefenen (zie CGVS, p. 8). Uw verklaringen doen echter geen afbreuk aan het feit dat u veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet. Waar u aanhaalt dat het niet uw intentie was maar dat u reageerde uit zelfverdediging nadat u werd aangevallen (zie CGVS, p. 7), dient echter te worden vastgesteld dat de rechtbank van oordeel was dat u bewust en gepland een

lesgever van de rijkschool messteken hebt toegebracht. Dienaangaande dient er op gewezen te worden dat het CGVS gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het vonnis van de Correctionele rechtbank van Antwerpen.

U voegt tevens toe dat in uw hoofde de subsidiaire beschermingsstatus dient behouden te worden daar u reeds meerdere jaren in België verblijft en uw mentaliteit hierdoor gewijzigd is (zie gehoorverslag CGVS, 1 maart 2018, p. 8). Verder stelt u dat u bij uw terugkeer naar Afghanistan ontvoerd zal worden omdat u uit Europa komt en gepercipieerd zal worden als een rijk man (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Daarnaast meent u bij uw terugkeer naar Afghanistan vervolging te riskeren omdat men zal veronderstellen dat u bekeerd bent tijdens uw verblijf in het buitenland (gehoorverslag CGVS, p. 10). Verder verwijst u ook nog eens naar uw problemen in Afghanistan en de asielmotieven die u in het kader van uw eerdere asielaanvragen hebt aangehaald, met name dat u en uw vader problemen kenden met de taliban en uw vader verdwenen is nadat jullie werden ontvoerd (zie CGVS, pp. 10 tot 12). Deze gegevens werpen op zich echter geen ander licht op de motieven om uw subsidiaire beschermingsstatus in te trekken. Ze doen immers geen afbreuk aan de vaststelling dat u veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf. Deze elementen worden wel meegenomen in het advies aangaande een eventuele verwijdering van het Belgisch grondgebied.”

Verzoeker laat deze motieven voor het overige onverlet. Derhalve blijven zij onverminderd overeind.

De door verzoeker neergelegde documenten, opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Gelet op het voorgaande, heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 55/5/1, § 2, 1° *juncto* artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet terecht besloten tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker.

3.6. Het tweede onderdeel van de bestreden beslissing vloeit voort uit artikel 55/5/1, § 3 van de Vreemdelingenwet. Krachtens deze bepaling verstrekt de commissaris-generaal, wanneer hij van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus dient ingetrokken te worden op grond van artikel 55/5/1, § 1 of § 2, 1°, een advies over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst van de betrokkene in overeenstemming is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad verwijst te dezen naar rechtspraak van de Raad van State waarin met betrekking tot het advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 het volgende werd gesteld:

“Al komt dit advies voor in de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus als instrumentum, het is te onderscheiden van die beslissing als negotium. Enerzijds vormt de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus enkel een beslissing tot intrekking van die status en houdt ze geen verwijderingsmaatregel in, anderzijds gaat het advies van de commissaris-generaal slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet. Bijgevolg vormt het advies geen aanvechtbare rechtshandeling” (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824).

Het voormelde advies, verstrekt door de commissaris-generaal, is in het kader van onderhavige beroepsprocedure aldus niet aanvechtbaar.

Het voorwerp van onderhavig beroep dient zich voorts te beperken tot de beslissing tot intrekking van de initieel aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1° *juncto* artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet. In tegendeel met wat verzoeker eerder bij het CGVS trachtte te laten uitschijnen en eveneens lijkt te doen gelden in voorliggend verzoekschrift, kan een nieuwe beoordeling van de initiële weigering van de vluchtelingenstatus en/of de verklaarde actuele nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet niet het voorwerp uitmaken van huidige beroepsprocedure. Verzoeker is gehouden om eventuele nieuwe elementen dienaangaande kenbaar te maken via de geëigende procedure, zijnde een nieuw verzoek om internationale bescherming. De uitgebreide argumentatie die omtrent het voorgaande is opgenomen in het verzoekschrift en de ter adstructie van deze argumentatie aangebrachte informatie kunnen in het kader van onderhavige procedure aldus niet in aanmerking worden genomen.

3.7. Gelet op het voorgaande, dient de intrekking van verzoekers subsidiaire beschermingsstatus te worden bevestigd.

3.8. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De intrekking van de status van subsidiaire bescherming wordt bevestigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT